

Bydgoszcz, 6 maja 2026 r.

dr hab. Magdalena Mateja, prof. UMK

Katedra Komunikacji, Mediów i Dziennikarstwa

Instytut Badań Informacji i Komunikacji

Wydział Filozofii i Nauk Społecznych

Uniwersytet Mikołaja Kopernika

w Toruniu

Recenzja rozprawy doktorskiej mgr Joanny Małkowskiej
pt. *Strajk Kobiet z perspektywy kulturowej i medioznawczej. Analiza
aksjologiczna i narracyjna przekazów medialnych w okresie X. 2020 – 2021,*
przygotowanej pod kierunkiem dr hab. Anny Siewierskiej,
prof. Uniwersytetu Rzeszowskiego

Podstawą sporządzenia niniejszej recenzji jest uchwała Rady Naukowej dyscypliny „nauki o komunikacji społecznej i mediach” Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania z siedzibą w Rzeszowie z dnia 6 marca 2026 r.

Zgodnie z wymaganiami stawianymi rozprawom doktorskim przez art. 187, ust. 1-2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. 2018 poz. 1668, z późn. zmianami) recenzowana monografia winna prezentować ogólną wiedzę teoretyczną Doktorantki w zakresie dyscypliny, jak również potwierdzić, że posiada ona umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Ponadto przedmiotem rozprawy doktorskiej powinno być oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, natomiast sama dysertacja musi się mieścić w polu badawczym dyscypliny „nauki o komunikacji społecznej i mediach”.

Poniższa recenzja stanowi ocenę spełnienia ww. kryteriów przez mgr Joannę Małkowską.

1. Charakter pracy i przedmiot badań

Rozprawa doktorska Joanny Małkowskiej stanowi monografię naukową z zakresu nauk o komunikacji społecznej i mediach, odwołującą się do dorobku medioznawstwa, kulturoznawstwa oraz studiów nad ruchami społecznymi i feminizmem. Przedmiotem pracy jest Ogólnopolski Strajk Kobiet (OSK) analizowany wieloaspektowo, ze szczególnym uwzględnieniem języka protestu, narracji emancypacyjnych oraz roli mediów tradycyjnych i społecznościowych w procesach mobilizacji i polaryzacji społecznej.

Autorka podejmuje oryginalny problem naukowy polegający na ukazaniu działań OSK nie tylko w kategoriach reakcji politycznej na rządy Zjednoczonej Prawicy, lecz w roli kontrpubliczności feministycznej, która wytwarza nowe formy komunikacji, ekspresji symbolicznej i obywatelstwa.

2. Tytuł i struktura rozprawy

Tytuł rozprawy doktorskiej mgr Joanny Małkowskiej trafnie oddaje zarówno przedmiot badań, jak również zastosowaną perspektywę analityczną. Konstrukcja tytułu sygnalizuje interdyscyplinarność pracy, a jej struktura jest rozbudowana i konsekwentna. Monografia liczy aż 540 stron tekstu głównego oraz ponad 50 stron wykazu literatury i innych rodzajów źródeł, obejmuje sześć obszernych rozdziałów, nie licząc wprowadzenia.

Rozdział pierwszy stanowi teoretyczno-metodologiczne zaplecze rozprawy i służy osadzeniu analizy Ogólnopolskiego Strajku Kobiet w obrębie nauk o komunikacji społecznej i mediach. Jego głównym celem jest zdefiniowanie kluczowych pojęć oraz przedstawienie ram interpretacyjnych wykorzystywanych w dalszych częściach pracy. Autorka omawia relacje między mediami a społeczeństwem obywatelskim, wskazując, że media, szczególnie nowe media, nie są jedynie kanałem transmisji informacji, lecz aktywnie współtworzą sferę publiczną, język debaty i systemy wartości. Odwołując się do klasycznych i współczesnych teorii medioznawczych, podkreśla rolę mediów w intensyfikowaniu konfliktów społecznych i aksjologicznych. Istotną część rozdziału zajmuje charakterystyka nowych mediów, a zwłaszcza mediów społecznościowych jako dominującego paradygmatu współczesnej komunikacji. Autorka analizuje takie cechy jak interaktywność, usieciwienie, prosumpcja i hipertekstualność, wskazując na ich znaczenie dla oddolnej mobilizacji, samoorganizacji i wytwarzania alternatywnych narracji protestu. Rozdział uwzględnia również perspektywę

studiów kulturowych, w której media traktowane są jako przestrzeń negocjowania znaczeń, tożsamości i norm społecznych. Szczególną uwagę poświęcono w tej części pracy roli języka, narracji i dyskursu jako narzędzi konstruowania rzeczywistości społecznej. W końcowej części rozdziału autorka uzasadnia wybór zintegrowanej metodologii jakościowej, obejmującej analizę dyskursu, analizę narracyjną, aksjologiczną i multimodalną, a także obserwację uczestniczącą i wywiady. Rozdział pierwszy tworzy tym samym spójne podstawy dla dalszej analizy Strajku Kobiet jako złożonego zjawiska komunikacyjnego i medialnego.

Rozdział drugi jest logiczną kontynuacją rozdziału pierwszego, tworząc ramy teoretyczne dla analizy Ogólnopolskiego Strajku Kobiet. Autorka omawia klasyczne i współczesne teorie ruchów społecznych, wskazując na przesunięcie akcentu z instytucjonalnej polityki na procesy kulturowe, komunikacyjne i tożsamościowe. Ruch społeczny ujmowany jest jako dynamiczna forma działania zbiorowego, oparta na symbolach, narracjach i emocjach. Szczególne znaczenie Autorka przypisuje nowym ruchom społecznym, które charakteryzują się decentralizacją, brakiem hierarchicznego przywództwa, silnym komponentem afektywnym oraz wykorzystywaniem performansu i mediów. W tym właśnie kontekście osadzony został OSK. Istotną częścią rozdziału jest omówienie feminizmu jako ruchu społecznego, zarówno w perspektywie globalnej (kolejne fale feminizmu), jak i lokalnej. Autorka podkreśla specyfikę polskiego feminizmu, uwarunkowaną transformacją ustrojową, dominującą rolą Kościoła katolickiego oraz długotrwałą marginalizacją kobiet w sferze publicznej. Wśród kluczowych pojęć tego rozdziału należy wymienić kontrpubliczność: OSK jest interpretowany jako feministyczna kontrpubliczność, czyli alternatywna sfera debaty, w której artykułowane są doświadczenia i wartości wcześniej wypierane z dominującego dyskursu publicznego.

Rozdział trzeci osadza Ogólnopolski Strajk Kobiet w szerszym kontekście historycznym i kulturowym. Autorka rekonstruuje historię praw reprodukcyjnych w Polsce, wskazując na kompromis aborcyjny z 1993 roku jako fundament długotrwałego konfliktu aksjologicznego między państwem, Kościołem a obywatelkami. Analizie poddane zostały także polskie tradycje protestu i oporu, z ich silnym komponentem romantycznym i heroicznym utrwalonym np. w micie „Solidarności”. Ten model zostaje zestawiony z nową kulturą protestu kobiet, która odrzuca patos i martyrologię na rzecz codzienności, cielesności i emocji. Doktorantka zwraca uwagę na niedostateczną obecność kobiet jako podmiotów politycznych w polskiej sferze publicznej oraz na stopniowy proces ich emancypacji. Szczególną rolę przypisuje Czarnym

Protestom z 2016 roku, które stanowią bezpośredni punkt odniesienia dla OSK – zarówno pod względem symboliki, jak i retoryki gniewu oraz masowej mobilizacji.

Rozdział czwarty ma charakter empiryczno-opisowy i koncentruje się na samym zjawisku OSK. Punktem wyjścia dla jego wieloaspektowej prezentacji jest wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 października 2020 roku, który podziałał niczym katalizator i wyzwolił bezprecedensową mobilizację społeczną. Autorka szczegółowo charakteryzuje protesty kobiet, podkreślając ich oddolny, zdecentralizowany i międzypokoleniowy charakter. OSK jawi się jako ruch pozbawiony klasycznych struktur organizacyjnych, oparty na sieciach lokalnych i komunikacji cyfrowej. Analizie poddana została dynamika protestów – od spontanicznej mobilizacji, przez eskalację konfliktu, po stopniowe wygaszanie demonstracji ulicznych. Ważnym elementem wyводу jest omówienie reakcji instytucjonalnych: działań policji, stanowiska Kościoła oraz narracji władzy państwowej. Rozdział zamyka refleksja nad długofalowymi skutkami OSK, takimi jak wzrost świadomości obywatelskiej, trwałe przesunięcie granic debaty publicznej oraz ugruntowanie politycznej podmiotowości kobiet.

Rozdział piąty, analityczny, stanowi jeden z dwóch najistotniejszych fragmentów rozprawy. Autorka identyfikuje kluczowe wartości obecne w przekazach OSK: godność, autonomię, prawo wyboru, równość oraz solidarność. Na biegunie przeciwległym znalazły się przymus, kontrola i paternalizm, tzn. antywartości w perspektywie dyskursu OSK. Szczegółowej analizie poddano język protestu, w tym hasła i slogany uliczne. Autorka wykorzystwała w celach analitycznych pojęcia mirandów i kondemnadów, z sukcesem pokazując, w jaki sposób język porządkuje rzeczywistość aksjologiczną konfliktu. Osobny fragment poświęcono wulgaryzmom, interpretowanym nie jako przejaw agresji językowej, lecz jako świadomy, performatywny akt sprzeciwu wobec norm komunikacyjnych i symbolicznej dominacji. Ważną rolę odgrywa także analiza emocji, przede wszystkim gniewu, jako zasobu mobilizacyjnego i narzędzia politycznego. Całość rozdziału prowadzi do wniosku, że OSK wytworzył spójną narrację emancypacyjną, redefiniującą obywatelstwo i relację jednostki z państwem.

Rozdział szósty, również analityczny, koncentruje się na medialnym i multimodalnym wymiarze OSK. Autorka bada polaryzację przekazów w mediach tradycyjnych, wskazując na odmienne strategie ramowania protestów przez media publiczne i komercyjne. Kluczową rolę przypisuje mediom społecznościowym, które pełniły funkcję infrastruktury protestu, umożliwiając mobilizację, samoorganizację oraz obieg alternatywnych narracji. Szczegółowo omówiono

symbolikę wizualną (np. błyskawica, kolor czarny, kompozycja transparentów), a także kulturę memów jako formę ironicznego i kontrhegemonicznego komentarza. Rozdział zamyka analiza performansu i ciała jako medium politycznego. Ciało protestujące zostaje ukazane jako narzędzie komunikacji, oporu i odzyskiwania podmiotowości w przestrzeni publicznej.

Podsumowując, Autorka prezentuje w pracy szerokie zaplecze teoretyczne (teorie mediów, analiza dyskursu, narracja, ramowanie itd.), po którym wprowadza czytelnika w kontekst kulturowy i historyczny ruchów kobiecych, kończy natomiast wielopoziomą analizą empiryczną Ogólnopolskiego Strajku Kobiet jako zjawiska społecznego, medialnego i symbolicznego.

Precyzyjna, wielowarstwowa kompozycja pracy paradoksalnie jest jedną z jej wad: nadmierna szczegółowość struktury, liczne podrozdziały, często bardzo krótkie, powtarzające się wątki prowadzą do osłabienia dynamiki wywodu. W kilku fragmentach część teoretyczna przybiera charakter obszernego referatu z literatury przedmiotu, nie zawsze przekładając się bezpośrednio na dalszą analizę empiryczną. W niektórych podrozdziałach ujęcie deskryptywne dominuje nad krytycznym i/lub porównawczym. Mimo wielkiej dbałości o to, by objaśniać zjawiska, wskazać ich genezę, omówić przebieg procesów i ich konsekwencje, Autorka nie dość precyzyjnie definiuje pewne, jak się wydaje, kluczowe pojęcia. Przykładowo, obszerny wywód poświęcono „kulturze”, pojęciu od dawna funkcjonującemu w dyskursie naukowym, podczas gdy definicja „kultury feministycznej” sprawia wrażenie nieostrej. Najprawdopodobniej Autorka założyła, że rozumienie terminu jest intuicyjne i da się je wyprowadzić *implicite* z treści prezentowanych w danym rozdziale. W tym i kilku innych przypadkach warto jednak odwrócić proporcje.

W rozważaniach teoretycznych nie znajdziemy usystematyzowanej wiedzy o proteście jako gatunku komunikowania politycznego, krótkie rozróżnienie między protestem a strajkiem na gruncie polskiego prawa widnieje na s. 186. Autorka nie wskazuje różnic między takimi wielokodowymi, grupowymi i jednocześnie oddolnymi aktami komunikacji jak protest, strajk (w tym okupacyjny czy głodowy), marsz (np. milczenia, gwiazdzisty), pikietą, manifestacją, nie podejmuje rozważań nad ich strukturą. Najbardziej adekwatną tradycją, najistotniejszym polem odniesienia dla OSK, są, zdaniem Doktorantki, z jednej strony działania „Solidarność” w latach 80. XX w., z drugiej natomiast masowe protesty Amerykanek i Amerykanów przeciwko polityce prezydenta Donalda Trumpa. W rozważaniach o roli OSK w kształtowaniu „kultury

oporu” we współczesnej Polsce brakuje wzmianek o licznych aktach sprzeciwu wobec władzy i dominujących wartości, np. o powstaniu Partii Kobiet i jej udziale w kształtowaniu dyskursu feministycznego w Polsce, o dorocznych Kongresach Kobiet i ich regionalnych wariantach, a także o estetyce protestów środowisk sfeminizowanych (np. strajku pielęgniarek i położnych w 2007 r. oraz strajku nauczycielskim w kwietniu 2019 r.). W okresie rządów Zjednoczonej Prawicy buntowali się ponadto Obywatele RP i rolnicy, Autorka nie uwzględniła jednak form ekspresji towarzyszących ich protestom, co nieco obniża wartość teoretycznej bazy skonstruowanej na potrzeby badań empirycznych.

Tytuł wskazuje na przekazy medialne, kierując uwagę czytelnika na wytwory cyrkulujące w przestrzeni mediów masowych i społecznościowych. Jednocześnie z treści rozdziału 6. wynika, że Autorka zastosowała m.in. metodę obserwacji uczestniczącej i poddała analizie te treści, które odnotowała w przestrzeni rzeczywistej, np. ciała uczestniczek, rekwizyty itp. Warto doprecyzować zatem, w jaki sposób Autorka rozumie termin „medium”, do czego się odnosi w swoich badaniach (lub rozważyć modyfikację tytułu, jeśliby monografia miała w przyszłości ukazać się drukiem).

3. Literatura przedmiotu

Bibliografia rozprawy jest imponująca pod względem ilościowym — obejmuje ponad 1400 pozycji, polsko- i obcojęzycznych, w tym monografie, artykuły naukowe, raporty, teksty publicystyczne, materiały audiowizualne oraz źródła internetowe. Świadczy to o bardzo szerokiej kwerendzie i dużym nakładzie pracy badawczej. Jednocześnie sposób zestawienia literatury budzi zastrzeżenia natury metodologicznej i edytorskiej. Brak podziału bibliografii na kategorie (np. monografie, artykuły naukowe, raporty CBOS, publicystykę, strony internetowe, materiały audiowizualne) powoduje zatarcie różnic między typami źródeł oraz ich statusem naukowym. Szczególnie problematyczne jest zestawianie publikacji akademickich z incydentalnymi materiałami internetowymi (np. pojedyncze filmy w serwisie YouTube), brakuje wyraźnego rozróżnienia ich charakteru i rangi. Ponadto, w części teoretycznej licznie występują prace klasyczne oraz opracowania medioznawcze i komunikologiczne sprzed kilkunastu lat. Odgrywają one niewątpliwie istotną rolę dla ugruntowania aparatu pojęciowego, jednak widoczna jest dysproporcja między tym zasobem bibliograficznym a najnowszymi pracami dotyczącymi algorytmizacji mediów, platformizacji komunikacji czy współczesnych ekosystemów informacyjnych. Nie wyodrębniono korpusów przekazów

mediów, ani instytucjonalnych, ani społecznościowych, które Autorka poddała analizom w celu zredagowania rozdziałów empirycznych. Pod niektórymi tabelami prezentującymi wyniki tychże analiz znajdują się jedynie ogólnikowe informacje: „(...) opracowanie własne na podstawie analizy materiałów w mediach społecznościowych i TV, 2020-2021”, trudno uznać to rozwiązanie za wystarczające.

4. Metodologia badań

Autorka deklaruje zastosowanie zintegrowanej metodologii badań, łączącej analizę dyskursu, analizę narracyjną, ramowanie medialne, analizę semiotyczną i inne procedury, jak również łączy strategie badań jakościowych i ilościowych. Tak szeroki aparat metodologiczny odpowiada złożoności badanego zjawiska i wpisuje się w interdyscyplinarny charakter współczesnych badań medioznawczych. Dobór paradygmatów, metod, technik i narzędzi uważam za trafny, wyniki analiz są bogate i przekonujące. Atutem rozdziałów analitycznych jest sposób prezentacji wyników badań (tabele) i zakres ich interpretacji.

Pewne wątpliwości budzi precyzja konceptualna. We wprowadzeniu czytamy: „Niniejsza dysertacja stanowi analizę dyskursu wokół Ogólnopolskiego Strajku Kobiet (OSK), stanowiącego jedno z fundamentalnych ognisk napięć aksjologicznych w polskim życiu publicznym po 2015 roku. Protesty kobiet, zapoczątkowane Czarnymi Protestami w 2016 roku i osiągnące apogeum po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z 22 października 2020 roku...” Brzmienie tytułu zostawia czytelnika z dylematem: jakie są granice czasowe pola badawczego? O ile oczywiste jest, że początek badań dyskursu o OSK wiąże się z decyzją TK (październik 2020 r.), o tyle trudno znaleźć informację, w którym momencie Doktorantka kończy swoje obserwacje i jakie są jej motywacje w tym aspekcie. W tekście głównym dysertacji, począwszy od pierwszego akapitu, można przeczytać o „dyskursie wokół OSK”. Tymczasem w publikacji Małgorzaty Lisowskiej-Magdżiarz (*Analiza tekstu w dyskursie medialnym*, Kraków 2006), którą Autorka dysertacji uwzględniła w bibliografii, na s. 13 mówi się o „dyskursie jako sposobie używania języka charakterystycznego dla jakiejś osoby (dyskurs Andrzeja Leppera), zbiorowości (dyskurs Młodzieży Wszechpolskiej, dyskurs prawniczy), instytucji (dyskurs radiowej Trójki)”. Rozumiem intencję Autorki, dzięki użyciu formuły „dyskurs wokół OSK” udało jej się zwrócić uwagę na różne aspekty zjawiska komunikacyjno-kulturowego, ująć przedmiot badań w sposób syntetyczny. Jednak z uwagi na to, jakie korzyści niesie precyzja w badaniach

naukowych, również badaniach z zakresu nauk społecznych, warto rozważyć odróżnienie dyskursu OSK od dyskursów o OSK.

Autorka trafnie wskazuje przedmiot badań i ich cel, jednak nie werbalizuje problemu badawczego, trudno bowiem uznać pytania badawcze za jego synonim. Przedmiot badań odpowiada na pytanie: „co jest badane?” (=pole obserwacji), natomiast problem badawczy odpowiada na pytanie: „jaki problem poznawczy chcę rozwiązać, badając ten przedmiot?” (=luka w wiedzy). Ów brak można tłumaczyć faktem, że Autorka nie odnosi się wprost, np. w formie odrębnego podrozdziału, do stanu wiedzy na temat OSK, zwłaszcza sposobów badania tego fenomenu na gruncie nauk społecznych i humanistycznych, jakkolwiek pisze o nim szeroko i wnikliwie w różnych fragmentach swej pracy, niejako w trybie rozproszonym. Co warte odnotowania, problem badawczy został uwzględniony w streszczeniu rozprawy: „Rozprawa podejmuje problem roli mediów tradycyjnych i cyfrowych w mobilizacji społecznej, ze szczególnym uwzględnieniem aktywizacji młodego pokolenia i kobiet” (s. 593).

Pytania badawcze niekiedy przyjmują postać ogólnych problemów prognostycznych (np. „Jaki wpływ na przemiany kulturowe będzie mieć Strajk Kobiet?”), co utrudnia ich empiryczną weryfikację. Po siedmiu pytaniach badawczych następują trzy hipotezy, sformułowane je poprawnie i zasadnie. W *Zakończeniu*, które zgodnie z tradycją akademicką jest właściwym miejscem na prezentację wniosków z przeprowadzonych badań, nie odniesiono się wprost do postawionych pytań badawczych, nie stwierdzono także *explicite*, czy hipotezy udało się zweryfikować.

Niejasna pozostaje również relacja między analizą dyskursu a Krytyczną Analizą Dyskursu (KAD), pojęcia te pojawiają się równolegle, bez jednoznacznego określenia zakresu i konsekwencji metodologicznych ich zastosowania. Podobne wątpliwości budzi deklarowana przez Autorkę analiza ilościowa: sposób prezentacji danych nie zawsze pozwala jednoznacznie rozstrzygnąć, czy przedstawione liczby lub proporcje stanowią wyniki badań własnych, czy też analizę danych zastanych (zob. niektóre fragmenty rozdz. 5).

5. Język, aspekty edytorskie i techniczne

Język rozprawy jest w przeważającej mierze poprawny, precyzyjny i komunikatywny, a autorka swobodnie posługuje się terminologią naukową, przywołując często pojęcia mniej spopularyzowane w polskim piśmiennictwie naukowym. Widoczna jest kompetencja

w zakresie stylu akademickiego, zwłaszcza w partiach analitycznych. Jednocześnie trzeba odnotować, że w niektórych fragmentach, zwłaszcza w rozdziale dotyczącym przebiegu protestów, dochodzi do obniżenia rejestru stylistycznego i dryfowania wywodu w kierunku języka publicystyki. Dotyczy to zarówno leksyki, frazeologii, metaforyki, jak i konstrukcji nagłówków niektórych podrozdziałów (np. *Epilog...*, *Czy rewolucja jest kobietą...*; „napięty przebieg” na s. 186, „Sprawa została przekazana do dalszych czynności procesowych” na s. 188).

Zauważalne są również drobne, acz stosunkowo liczne uchybienia redakcyjne: tzw. literówki, ciągła numeracja przypisów (ostatni nr = 2773!), niekonsekwencja w zapisie terminów oraz nazwisk (np. Małgorzata Wojtak zamiast Maria Wojtak na s. 288 czy Marcin Kochan zamiast Marek Kochan na s. 336). Niezbyt staranny sposób sporządzania opisów bibliograficznych i przypisów dolnych obniża poziom satysfakcji z lektury. Na uwagę zasługuje także fakt, że niektóre fragmenty (m.in. tytuły podrozdziałów i nazwy metod badawczych we *Wprowadzeniu*) pod względem zapisu przypominają teksty generowane przy użyciu narzędzi AI, co samo w sobie nie powinno być zarzutem. Niemniej warto zaznaczyć, np. w formie przypisu dolnego, w jakim wymiarze i po co używa się tego rodzaju technologii.

Wyrazów bądź wyrażeń stojących po konstrukcji „tak zwany”, która wprowadza nową nazwę lub podaje w wątpliwość trafność lub prawdziwość następującego po niej określenia, zazwyczaj nie obejmujemy już cudzysłowem (zob. tzw. „starych mediów” na s. 17, tzw. „luki kulturowej” na s. 19 i kilkadziesiąt innych przypadków).

Poczytuję za stratę, że Autorka nie umieściła więcej fotografii i memów dokumentujących dyskurs OSK, czy to w tekście głównym, jako przykładów mechanizmów komunikacyjnych wymienionych w rozdziałach empirycznych, czy w postaci „Aneksu”.

6. Konkluzja

Rozprawa doktorska mgr Joanny Małkowskiej stanowi obszerne, ambitne i interdyscyplinarne studium Ogólnopolskiego Strajku Kobiet jako zjawiska kulturowego, medialnego i aksjologicznego. Autorka wykazuje się orientacją w literaturze przedmiotu, samodzielnością badawczą oraz umiejętnością łączenia różnych perspektyw teoretycznych, ze szczególnym uwzględnieniem nauk o komunikacji społecznej i mediach.

Zgłoszone uwagi krytyczne dotyczą przede wszystkim precyzji metodologicznej, selekcji i sposobów wykorzystania literatury, dyscypliny strukturalnej oraz konsekwencji edytorskiej. Nie podważają one jednak wartości naukowej pracy ani jej wkładu w rozwój badań nad komunikacją społeczną, mediami i współczesnymi ruchami społecznymi.

Konkludując, uważam, że **rozprawa spełnia wymagania stawiane rozprawom doktorskim** przez art. 187, ust. 1-2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. 2018 poz. 1668, z późn. zmianami), tj. prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną Doktorantki w dyscyplinie „nauki o komunikacji społecznej i mediach” oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Przedmiotem rozprawy doktorskiej *Strajk Kobiet z perspektywy kulturowej i medioznawczej. Analiza aksjologiczna i narracyjna przekazów medialnych w okresie X. 2020 – 2021* jest oryginalne rozwiązanie problemu naukowego.

Kandydatka może zostać dopuszczona do dalszych etapów postępowania w sprawie nadania stopnia naukowego doktora.

.....
/Magdalena Mateja/